

Tekst: Ronald Tukker

Fotografie: Turon Photo, Corali Photography en privé-archieven

Ontwerp omslag: Arnold de Veth

Eerste druk: maart 2026

© 2026 Ronald Tukker

Uitgave in eigen beheer

ISBN 9789465386065

Productie: Brave New Books



Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomendheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor het overnemen van gedeelten uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet) dient men zich tot de uitgever te wenden.

Rotterdam Hardcore

Ronald Tukker

De Line-up

	bladzijde
Gijs Fieret (DemiSec)	8
Rotterdam Terror Corps (George Ruseler)	21
Mid-Town Records (Hans Tieleman)	33
Ruffneck (Patrick van Kerckhoven)	44
Reyes (Erik de Koning)	57
Private Productions (Robert Kroos)	63
Ricky Da Dragon (Rick van Breugel)	77
Critical Mass (Ed Bout)	88
Sumic (Koen Groeneveld)	100
Panic (Dennis Copier)	107
T.N.T. (Richard van Dongen)	122
Human Resource (Guido Pernet)	129
Dyewitness (Misjah van der Heiden)	145
Underground Nation Of Rotterdam (George Ortega)	148
Rotterdam Nation (John Krengielczak)	153
King Dale (Mark van Dale)	157
Paul Elstak (Holy Noise / Rotterdam Records)	161
Holy Noise / Waxweazle (Rob Fabrie)	175
Bald Terror (Richard van Naamen)	194
DJ Rob & MC Joe (Rob Janssen & Ludie Smitshoek)	203
Rotterdam Termination Source (Maurice Steenbergen)	217
Stomach Basher (Jeroen Verheij)	229
Intellect (Michel de Hey)	234
Sperminator (Peter van Tol)	240
Evil Maniax (Rob Christensen)	250
Euromasters (Fabian Kruizinga & Rob Christensen)	252
General Noise (Henri Lookers)	261
Neophyte (Jeroen Streunding)	263
Reanimator (Patrick Moerland)	281

We Have Arrived



We beginnen deze reis niet in Rotterdam, maar in Duitsland, om precies te zijn in Frankfurt. In 1989 richt Marc Trauner samen met Thorsten Lambart het platenlabel Planet Core Productions (PCP) op. In 1990 produceert Trauner als Marc Acardipane onder de naam Mescalinum United een track die de muzikwereld op zijn grondvesten deed trillen en de basis zou gaan vormen voor het geluid dat Rotterdam inspireerde tot het maken van nog hardere en snellere platen. De track *We Have Arrived* kwam in 1990 als white label op de markt en werd officieel uitgebracht in het jaar 1991 als zesde release op het PCP-label. De overstuurde beats en scheurende synths stonden garant voor een compleet nieuw genre binnen de housemuziek. Hardtechno was dit niet meer te noemen, dit was hardcore, pure hardcore!

We Have Arrived zou de inspiratiebron vormen voor Paul Elstak, Rob Fabrie en Richard van Naamen om onder de naam Euromasters een plaat te maken, deels gevormd naar de sound van die allereerste hardcoreplaat uit Duitsland. Het zou in 1992 *Amsterdam Waar Lech Dat Dan* worden, de eerste plaat op het destijds gloednieuwe platenlabel Rotterdam Records. Waar Trauner de hardcore introduceerde, maakte Rotterdam de sound harder en sneller.

Hardcore was gearriveerd in Rotterdam en zou nooit meer weggaan uit de stad. De platenzaken van Mid-Town Records en het platenlabel Rotterdam Records groeiden begin jaren '90 tot een enorm succes uit. We gaan op reis langs de mensen die er bij waren in de jaren '90, de producers achter de platen, de mannen die Mid-Town, Rige en Rotterdam Records groot maakten. *Rotterdam Hardcore has arrived!*

Gijs Fieret (DemiSec)

DJ Gijs Fieret was in 1992 bij discotheek DemiSec in Spijkenisse één van de eersten in Nederland die heel de avond hardcore draaide. Samen met zijn kompaan Ab Bravenboer werden DJ Ab & DJ Gijs een begrip. Gijs was bij de geboorte van de gabber, draaide de demo van Poing voordat het een megahit werd en maakte geweldige avonturen mee met het draaien op binnen- en buitenlandse feesten. Hier volgt de rauwe en oprechte monoloog van hardcore pionier Gijs Fieret.

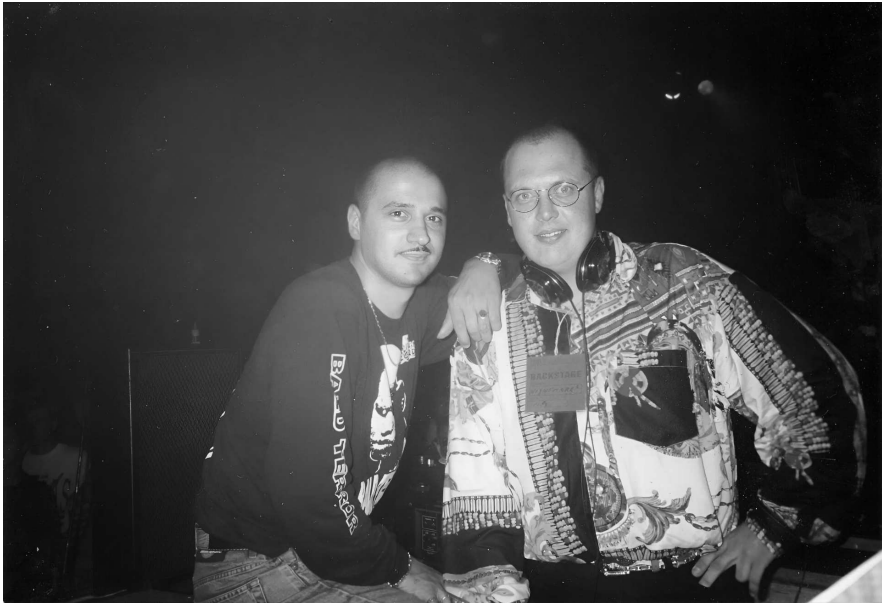


Gijs Fieret bij de Erasmusbrug (foto: Turon Photo)

Solliciteren

“Ab Bravenboer (DJ Ab) en ik (DJ Gijs) draaiden allebei vanaf rond 1983-1984 in Hellevoetsluis in bar dancing ‘The Quack’(aka ‘De Strandtent’) aan het Haringvliet in Hellevoetsluis. Toen werd er in 1989 een discotheek in Spijkenisse geopend, ‘DemiSec’ genaamd. Je moest daar echt voor solliciteren om daar te mogen draaien. Lex van Coeverden (Atlantic Ocean – Waterfall) heeft daar ook nog gesolliciteerd. DemiSec viel onder Droog Beheer BV. Zij waren eigenaar van diverse panden en

horecabedrijven, waaronder Locomotion in Zoetermeer en Teejater in Naaldwijk. De sollicitatie ging heel officieel. Ab zei dat hij ging solliciteren, maar ik zei tegen hem dat hij daar dan wel via de microfoon alle platen die hij draaide moest aankondigen. Ab vond dat geen probleem, want dat deed hij in de strandtent ook al, maar ik vond dat gepraat tussen platen in helemaal niks. Echt vreselijk. Ik draaide altijd non-stop. Ab en ik wisselden elkaar dan af. We hadden drie Technics SL1200 MKII draaitafels en een groot Dateq 8.1 mengpaneel. Toen is Ab naar DemiSec gegaan en ben ik zelf aanvankelijk bij 'The Quack' blijven draaien. In de jaren '80 draaide ik disco. Daarna kreeg je de Italo Disco en toen de Italo House (1988-1993), dat vond ik geweldig want dat was elektronisch, want ik ben altijd groot fan geweest van Kraftwerk en Giorgio Moroder. Halverwege de jaren '80 kwam ook al de house op vanuit Chicago met tracks als Love Can't Turn Around (1986). In Engeland kwamen de raves op en nog meer uit Chicago zoals Fast Eddie, Tyree Cooper en anderen op het D.J. International Records Label. Ik draaide dat daar in de Quack, maar de eigenaar van die strandtent vond dat helemaal niks. Het mondde uit in een ruzie met de eigenaar tijdens het draaien. Ik zei: "Ik ga weg, ik neem op staande voet ontslag." De eigenaar probeerde me nog om te praten, zodat ik in ieder geval die avond nog zou blijven draaien, maar ik was er helemaal klaar mee. Ik zei: "Geef mijn geld van deze avond maar aan een goed doel, ik ben weg hier." Ik ben naar buiten gelopen, in mijn auto gestapt, direct richting Spijkenisse gereden en naar Ab gegaan die op dat moment in DemiSec aan het draaien was. Ab vroeg wat ik kwam doen: "Je moet toch draaien vanavond?" en ik vertelde hem wat er was gebeurd. Ik ben daarna naar Tinus gegaan, de toenmalige bedrijfsleider van DemiSec en ik vertelde dat ik kwam solliciteren. Uiteindelijk heeft Ab voor me geregeld dat ik daar mocht komen draaien. Ik begon in DemiSec met draaien op de vrijdagavond en ik mocht af en toe invallen voor Ab. Dat vond ik eigenlijk te weinig, want ik wou gewoon knallen. Later mocht ik ook op de zaterdagavond draaien. Hardcore pioniers als George Ruseler en Paul Elstak kwamen in die beginperiode van de hardcore regelmatig langs in DemiSec als bezoekers. Paul nam ook wel eens jongens mee als Darrien Kelly en jongens van Adam & Eve Records & Labworks Germany."



Paul Elstak en DJ Gijs (foto: archief Gijs Fieret)

Drukke weekenden

“Ik had een baan bij Shell Verkoop Maatschappij. Dan stond ik op de vrijdagen om 5 uur in de ochtend op, ging ik werken en raffelde zonder pauze de vrijdag af. Na het werk douchte ik daar op de zaak en ging ik naar Mid-Town op de Nieuwe Binnenweg om nieuw vinyl te scoren en nieuwe mensen uit de scene te ontmoeten. Daar was ik dan een paar uur mee bezig. Het avondeten was meestal op de Mauritsweg bij ‘De Eend’, meestal gewoon een prakkie, de ene keer met Michel de Hey en dan weer met Paul. Daarna weer terug naar de Nieuwe Binnenweg. Daar beneden bij Mid-Town mochten alleen de DJ’s komen. Er stond altijd een stapeltje apart voor mij en er stonden ook promo’s klaar van onder andere Rave The City Records en allerlei andere grote hardcore platenlabels. Na het platen halen ging ik door naar mijn DJ-boeking. Soms waren dat meerdere boekingen op een avond. Na heel de nacht draaien kwam ik dan op zaterdagochtend thuis en moest ik me haasten om naar een buitenlandse boeking af te reizen. Als ik naar Duitsland moest huurde ik een auto en reed een vriend mee als chauffeur, zodat ik wat rust kon pakken. Na het draaien in het buitenland ging ik weer terug naar huis en dan lag ik pas op zondagavond weer op bed. Dan moest ik op de

maandagochtend om 5 uur in de ochtend weer vroeg op om bij Shell te gaan werken. Het waren enorm drukke tijden, maar het draaien was mijn passie, mijn leven. Daar deed ik alles voor. Ik heb nooit drugs gebruikt. Maar door alle stress op mijn werk en het drukke en chaotische leven als DJ (met onder andere weinig slaap) ben ik wel verkeerd gaan leven. Ik ben heel veel gaan roken en spuugde ook niet in een glas cola vieux met ijs en citroen. Ik ben toen ook gestopt bij de Shell Verkoop en ben op mijn huisadres een Recording & Editing studio begonnen. Ik heb dit altijd met veel plezier gedaan en ik kon altijd thuiswerken. Ik had veel werk van onder andere Basic Beat Rotterdam, dat toen nog onder leiding stond van van Ronald Molendijk. Toen mijn kinderen werden geboren ben ik weer teruggekeerd naar een 'burger'baan, ditmaal in de Rotterdamse haven, want de harde muzieklanken en baby's in huis dat ging niet samen. De diploma's had ik al behaald in de jaren '80 op wat nu de STC (opleider in en om de Rotterdamse haven, red.) is.

Rotterdam Records

Bijna elke vrijdag kwam ik bij Paul Elstak en Michel de Hey, als hij er was, in de platenwinkel van Mid-Town op de Nieuwe Binnenweg. Dan praatte ik vooral met Paul over onze gezamenlijke muziekvoorkeur. In 1992 had ik daar een gesprek met Paul en vroeg hij mij wat ik van de house vond? Ik antwoordde dat het van mij wel wat sneller en steviger mocht. Ik vond zelf de house helemaal goed, maar het mocht van mij ook wel wat meer ballen hebben. "Precies mijn idee", zei Paul en hij vertelde me dat hij een platenlabel ging oprichten om hardere en snellere House uit te brengen en hij ging het 'Rotterdam Records' noemen. Ook had hij inmiddels toestemming gekregen van Hans Tieleman en René Bakker van Mid-Town Records om het nieuwe label op te richten. Van het één kwam het ander. Hij wou dat label flink gaan promoten en Paul gaf me onder andere nieuwe releases op vinyl, kleding en ander promotiemateriaal en dan kon ik in Duitsland en Nederland het label gaan promoten. In die periode groeide ik enorm als DJ. Ik draaide overal en kon vragen wat ik wilde. Zo was ik eens voor Rotterdam Records in Keulen (Duitsland) en de organisatie daar wilde weten wat mijn vraagprijs was. Ik wist eigenlijk niet precies wat ik moest vragen als vraagprijs. Ik vertelde hem dat 500 gulden

okee was. Mijn idee was 500 gulden voor heel de avond draaien. Hij maakte er Deutsche Mark van, 1DM = 1FL zei hij ook nog, en hij vertelde me dat hij akkoord was met 500 Mark per uur. Ik dacht nog dat hij een geintje maakte of een fout, maar aan het eind van de avond had ik na 4 uur draaien 2000 Deutsche Mark en daar bovenop nog eens 500 Mark omdat ik een auto had moeten huren met chauffeur en brandstofkosten om in Keulen te komen. Kreeg ik zo 2500 Mark cash mee. Ik heb mega mijn zakken lopen vullen, al deed ik het niet voor het geld, want het ging toch vrij direct op aan feesten en andere gekkigheid, maar ik heb geweldige dingen beleefd. Ik was op een gegeven moment vaste klant bij het grenswisselkantoor. Je moest daar steeds je naam opgeven. De ene keer heette ik meneer de Vries, de andere keer meneer Jansma enzovoort. Haha, geweldig!

Leren bikini

“Ik moest eens draaien samen met Erik de Koning (Reyes) in Italië, in Rimini in een waanzinnige grote piramide, die helemaal van glas was, genaamd de “Coccorino”. Daar liepen mensen rond die helemaal zichzelf waren. Ik keek mijn ogen uit. Heb daar vrouwen gezien tijdens het draaien, zo verschrikkelijk mooi, haha. Op een gegeven moment liepen daar twee vrouwen in een leren bikini. De ene had een halsketting om met een riempje eraan die de andere dame vasthield. De dame met het riempje begeleidde de andere dame met de halsketting, die onderdanig was. Die vrouwen waren zo vreselijk mooi (en lekker, haha). Maar ik stond zo ontzettend hoog te draaien, dat ik het tafereel niet goed kon zien. Ik stond daar met mijn koptelefoon op en ik hoorde daarop alleen het geluid van de plaat die ik wilde inmixen. Ik zette mijn beide handen op het mengpaneel om goed naar die dames te kunnen kijken en vrij vlug daarna zag ik iedereen op de dansvloer naar mij kijken. Dus ik vroeg me al af wat er aan de hand was. Ik hoorde natuurlijk nog steeds alleen dat geluid van de plaat op mijn koptelefoon. Het publiek begon echter te fluiten en ik besepte me dat er iets mis was. Doordat ik mijn handen op dat mengpaneel had gezet, had ik per ongeluk op een knopje gedrukt waardoor het zaalgeluid uit was gegaan. Gelukkig was het donker zodat niemand mijn rooie kop van schaamte zag, haha.

Hele avond hardcore

“Maar om even terug te komen op Rotterdam Records, ik kocht begin jaren '90 al wel wat stevigere housemuziek zoals op labels als R&S, Beat Box en Music Man, kortom de Belgische labels, want die waren op dat moment iets verder qua wat steviger house dan de meeste labels in Nederland. Maar ik wilde het eigenlijk nog steviger hebben. Ik kocht platen in Duitsland, België en Nederland. Toen Paul daarna met Rotterdam Records begon ben ik dat direct gaan draaien in DemiSec. Vlak nadat ik daar was komen draaien besloot ik al om de muziekkeuze te veranderen en die hardere house te gaan draaien. Dat was niet direct een succes, want het barpersoneel stond vaak met een platgetrapt blikje cola in DemiSec te voetballen op dancevloer die bestond uit grote vierkante tegels, omdat ze niks te doen hadden en hadden opmerkingen als: “Goed bezig jij, nieuwe DJ” en begonnen richting mij met hun handen te klappen. Ik had al vrij snel de tent leeg gedraaid van het vertrouwde vaste publiek! Heel de discotheek was leeg, maar ik geloofde in de hardcore. Ik wist dat het booming was. Ik was er zo van overtuigd. Maar toen moest ik een keer op kantoor komen bij Tinus voor een gesprek. Hij vertelde me dat ik heel de tent leeg had gedraaid en dat dat niet de bedoeling was. En hij vond het ook nog een keer afschuwelijke muziek die ik draaide en had klachten van klanten en het barpersoneel gekregen. Ik heb Tinus gevraagd om me nog een maand de kans te geven met de hardcore in de discotheek en vertelde hem dat ik geloofde in de muziek die ik draaide, ik zei dat de hardcore muziekgeschiedenis zou gaan worden! Ik zag na deze opmerking Tinus met gefronste wenkbrauwen mij aankijken van: “Mijn God wat heb ik in huis gehaald.”, haha. Maar ik voelde het ook gewoon dat de Rotterdamse hardcore uniek was en zou gaan scoren. Tinus zou me die maand niet betalen, maar ik zou het geld pas krijgen als de hardcore na die maand zou aanslaan in de discotheek. Zo niet dan was het exit voor DJ Gijs. De eerste week van die belangrijke maand brak aan en toen werd het al een klein beetje drukker in DemiSec. De tweede week nog wat drukker, al was het barpersoneel nog wel af en toe demonstratief aan het voetballen met een blikje. De derde week was het al aardig drukker en moest het barpersoneel weer aan de slag. Vanaf de vierde zaterdag was DemiSec afgeladen vol. Het verhaal over de

gabber/hardcore muziek in DemiSec ging als een lopend vuurtje. Daarna hebben Ab & ik nog "The Whitsun Party" georganiseerd in DemiSec op een 1^e pinksterdag. Vanaf vroeg op de zondagavond tot vroeg op de maandagmorgen was de tent helemaal vol en het ging los met de hele avond en nacht alleen maar hardcore! Ik weet nog dat ik die avond tegen Tinus zei: "Zie je nou wel!" met een knipoog! Tinus zei helemaal niets, maar glimlachte en gaf me een stevige hand met die grote kolenschoppen van hem! Daarna zijn er nog vele optredens geweest van grote acts als Charly Lownoise & Mental Theo, T99, Holy Noise, Bald Terror, Rotterdam Termination Source, Ricky Da Dragon en vele anderen.



Optreden Charly Lownoise (rechts) & Mental Theo in DemiSec (foto: archief Gijs Fieret)

Ab en ik kregen in die tijd naam als hardcore-DJ. Ze kwamen zelfs uit Groningen, België en Duitsland, elke zaterdagavond weer, omdat men had gehoord dat in DemiSec heel de avond gabber gedraaid werd. Als ik draaide was het gewoon "Gas Met Die Zooi", helemaal los! Eigenaar Tinus van DemiSec had ook gezien dat ik helemaal gelijk had gekregen met de doorbraak van de hardcore, maar hij verzocht ons wel om af en toe wat rustiger te draaien, zodat de mensen even naar de bar gingen om wat te bestellen, zodat er ook nog wat omzet gemaakt werd want de

personeelskosten en andere kosten gingen natuurlijk gewoon door! Dus dan draaiden Ab en ik tussendoor even wat rustiger, wat nu eigenlijk de Old School is. Maar we draaiden zowat heel de avond hardcore en daarmee waren wij met DemiSec misschien wel één van de eerste discotheken in Nederland/Europa/Wereld die heel de avond gabber/hardcore draaiden. Ab heb ik wel een beetje moeten overhalen had ik soms het idee, want hij was meer van de (mellow) Old School house, al kon Ab zeker ook knallen met de hardcore. Maar ik kom uit de Rotterdamse haven en ik ben van niet lullen maar poetsen. Dus bij mij was het gaan met die banaan en “Gas Met Die Zooi!”,haha. Heerlijk!



DJ Ab & DJ Gijs in DemiSec (foto: archief Gijs Fieret)

“Na een aantal jaren hardcore gedraaid te hebben in DemiSec werd de bedrijfsleider van het “Teejater” in Naaldwijk door de gebroeders Droog in DemiSec aangesteld als rechterhand van Tinus en vanaf toen moest er in 1994 ineens Top 40-muziek gedraaid worden, want ze wilde van het imago gabbermuziek af! En waarom? Ik begreep er niets van! Ik weet nog dat ik tegen hem zei: “Never change a winning team”. Ik vertelde hem dat hij dan maar zelf moest gaan draaien, want ik was niet van plan om dat te gaan doen. Hij wou me aan mijn contract houden, maar ik wou er echt

niet aan meewerken. We kregen ruzie en ik meldde me ziek, vertelde hem gelijk dat ik niet meer kwam draaien en ik gaf hem meteen mee dat DemiSec misschien wel binnen 3 tot 6 maanden failliet zou gaan. Jaren waren we de gabbertent onder de rook van Rotterdam geweest. De boel ging zelfs na nog minder dan die voorspelde 3 tot 6 maanden failliet. Toen heeft Tinus zelf de zaak teruggekocht van de gebroeders Droog en werd de naam van de discotheek veranderd in Cargo. Ab en ik werden wel direct teruggevraagd. Ik vertelde Tinus dat Ab en ik wel terug wilden komen, maar dan wel voor een groot bedrag per avond per persoon, exclusief BTW. Dat vond hij een stevige eis, maar hij ging er wel mee akkoord. Na een schietpartij in de relationele sfeer met dodelijke afloop buiten de discotheek voor het pand, dit gebeurde op een avond dat Cargo verhuurd was aan een andere partij, zijn Ab en ik uiteindelijk gestopt bij Cargo.”

“Helaas zag Ab het niet zitten om op grote feesten te draaien, want qua techniek was hij geweldig. Ab heeft mij ook dingen geleerd waardoor ik technisch beter ging draaien. Hij had met SL-draaitafels altijd supersnel een plaat scherp. Dat deed niemand zo snel als hij. Ab zijn platenkeuze was wel iets anders dan die van mij. Iets rustiger.”

Poing

“Het succes van Poing (Rotterdam Termination Source) is eigenlijk begonnen in DemiSec. Je kon aan het begin horen boem-boem-klap en de hi-hats en dan hoorde je die clap los. Op dat moment ging het publiek al helemaal los, want dan wisten ze dat Poing kwam. De track had een unieke sound. Toen Maurice Steenbergen me de track voor het eerst liet horen zei ik wel dat de track wel wat sneller mocht omdat dat stuiter geluidje dat uitnodigde en dat stuitergeluidje meer mocht terugkomen in de track naar mijn idee. De uiteindelijke versie die op plaat kwam zat rond de 148 bpm, maar de demoversie was veel langzamer. Maurice was één van de vele jongens die met DAT-bandjes naar de discotheek kwamen.” LA Style – James Brown Is Dead was in 1991 ook een grote hit in DemiSec. “Ik weet nog goed dat ik een white label promo van James Brown Is Dead kreeg. Daar stond echt helemaal geen info op. Ik draaide

die plaat en toen ik die plaat hoorde was het voor mij alsof er een bom ontplofte. Geweldig, wat een plaat en wat een energie! Ik kreeg er helemaal kippenvel van. En dan hoor je iets later dat deze plaat geproduceerd is door Michel van der Kuy, een Italo Disco producer! Onder de naam Denzil Slemming. Hoe geweldig is dat dan, haha! T99 – Anastasia, een Belgische track uit 1991, daar had ik hetzelfde gevoel bij. Met die kenmerkende orkestsamle in het begin van de track, “Music, Maestro, Please” en dan ging gelijk het helemaal los! Fantastisch!

The Prodigy in Spijkenisse

“The Prodigy trad op 3 april 1993 live op tijdens Night of the Ravers in de Energiehal, waar ik ook voor geboekt was. Dat zou hun eerste optreden worden op het vasteland van Europa, maar op 2 april hadden wij The Prodigy al in DemiSec staan. Beide avonden heb ik de mannen van The Prodigy mogen ontmoeten en het viel me op dat Keith Flint zo een rustige jongen was. Totaal anders dan hij op het podium was.”



DJ Gijs actief achter de draaitafels bij het feest ter ere van 15 jaar Rotterdam Records (foto: archief Gijs Fieret)

15 jaar Rotterdam Records-feest

Op 30 juni 2007 organiseerde Mid-Town een feest in club Outland aan de A20 ter ere van het 15-jarig bestaan van Rotterdam Records. Gijs weet zich nog een mooie anekdote daarover te herinneren. “Toen kregen we niet betaald. Niemand kreeg betaald die avond, want daar was geen geld voor. Het was gewoon een soort verjaardagsfeestje en dan vraag je geen geld, zeiden ze. Maar alle optredende DJ’s en artiesten mochten dan wel van Hans & René op kosten van Mid-Town bij een Japans restaurant in Rotterdam centrum ‘wat eten en wat drinken’. Hans kreeg later de rekening gepresenteerd en hij schrok zich kapot. Er waren er een paar artiesten die opgetreden hadden en in dat restaurant hadden gevraagd aan het barpersoneel wat hun duurste wijn was. Dat bleek een fles te zijn van rond de € 50,-/€60,-, en ze hadden heel de avond flessen van die wijn gedronken. Hans vroeg zich bij het zien van de rekening hardop af wie toch die dure wijn had gezopen, haha.”

Megarave

“Na een zware periode was ik op een gegeven moment gestopt met draaien. In het jaar 2003 vroeg Dennis Copier (Panic) aan me of niet weer eens wou gaan draaien. Zo ben ik weer begonnen bij de feesten van B2S. Dat ging best wel goed en heb ik me aangesloten bij een boekingskantoor in Gouda, ‘Rooie’ Fleur (R.I.P.) regelde de boekingen.

Ik heb me ook altijd geïnteresseerd voor de techniek en ontwikkelingen in de muziek, maar heb ook nog altijd een collectie van zo’n 15.000 vinylplaten staan. Ik ben nog steeds echt een vinylman. Dat zit in mijn bloed en dat gaat er ook niet meer uit.”

Via Robert Steenbeek (DJ Stanton), kreeg Gijs laatst te horen dat hardcore-DJ Partyraiser (Wesley van Swol) Gijs als inspiratiebron had. “Stanton is een goede vriend van me en hij was laatst in een theater om een voorstelling te bezoeken. Daar kwam hij Partyraiser tegen en bij toeval zaten ze ook naast elkaar in het theater. Al pratende vertelde Partyraiser dat DJ Gijs een inspiratiebron voor hem was geweest. Stanton vertelde hem toen dat hij goed met mij bevriend was en dat hij het

compliment aan me door zou geven. Dat vond ik toch wel heel mooi om te horen, dat één van de huidige top-DJ's in de hardcore mij als inspirator noemt.”

In maart 2026 stond Gijs nog als DJ op Megarave in de Rotterdamse Maassilo. Organisator George Ruseler boekte Gijs voor dit feest, met als ondertitel The Energiehal Reunion. Dit feest was het laatste feest waar Gijs gedraaid heeft. Door onder andere een CVA waardoor hij nu een NAH heeft, gaat het draaien niet meer zo goed als hij zelf wil qua concentratie. Het kost hem teveel energie om goed te presteren en de prikkels zijn te heftig nu en de nasleep is dagen herstellen hiervan.

Het slotwoord van Gijs: “Ik ben dankbaar dat ik er nog mag zijn na vele medische ellende en ik ben dankbaar dat ik die geweldige begintijd van de hardcore heb mogen meemaken samen met mijn buddy DJ Ab en ben ook dankbaar dat ik nog altijd een beetje, op de achtergrond, in de scene zit. Voor de rest is het gewoon pluk de dag, probeer gezond te blijven en doe je ding. Rook niet en blijf met je klauwen van de drugs af! Ik ben blij met wat ik heb en klaag niet over wat ik niet heb.” Deze woorden heb ik mijn twee kids meegegeven.

Music was my first love. And it will be my last. Music of the future. And music of the past.
(John Miles 1976)

Respect voor George Ruseler, je hebt je aan je woord gehouden.....



Volle dansvloer in DemiSec tijdens een houseparty (foto: archief Gijs Fieret)



Lars Tindal en Gijs Fieret in DemiSec (foto: archief Gijs Fieret)

George Ruseler

(Rotterdam Terror Corps / Rige)

George Ruseler is breed actief in de hardcorewereld. Op diverse fronten bouwde hij een imperium op. Zo was hij al vroeg actief als organisator van feesten (raves) en stond hij mede aan de wieg van Rotterdam Terror Corps. Ook op het gebied van merchandise timmerde George al vroeg aan de weg. Rotterdam Hardcore sprak uitgebreid met deze pionier van de hardere housestijlen.



Rotterdam Terror Corps (foto: Rutger Geerling)

Sharp As A Knife

George Ruseler vertelt: "Vanaf eind jaren '80 ben ik al houseliefhebber. In die tijd stond de house nog echt in de kinderschoenen. Je had nog geen stromingen, house was gewoon house. Ik was helemaal gek van de acidplaat Sharp As A Knife van Brandon Cooke & Roxanne Shante uit 1988. Ik was de enige in mijn klas die dat een leuke plaat vond. De rest vond het te monotoon, maar ik vond het fantastische muziek. Dat was

één van de platen die mij muzikaal gevormd heeft. Ik was pas 19 jaar en was de Belgische New Beat aan het opkomen. Ook hiphouse, de muziek van Tyree Cooper en obscure plaatjes vond ik gaaf. Die platen ging ik dan zoeken bij platenzaken als Mid-Town en Hotsound, wat aan de Pleinweg zat."

House Party Ahoy

"Dat was op 21 december 1990 in Ahoy. Wij waren de eersten die in Ahoy een housefeest organiseerden. Met stappen ging ik altijd met een groep vrienden naar Nighttown. We begonnen dan in een café of bij DemiSec in Spijkenisse. Daarna gingen we door naar Nighttown en als het echt heel laat werd dan gingen we nog wel eens door naar Parkzicht, want die waren tot zondagmorgen vroeg zelfs nog open. Eens waren we op een vrijdagavond vroeg bij Nighttown en moesten we ineens 20 gulden entree betalen in plaats van de normale 5 gulden. We vroegen waarom dat was en kregen als antwoord dat het er een *rave* was die avond. Er waren wat jongens uit Engeland gekomen, die hadden wat DJ's meegenomen en de zaal een beetje aangekleed. Dus was het een rave en moesten we 20 gulden betalen. Eenmaal binnen zag ik dat er inderdaad wat schilderijen hingen in de zaal en er draaiden DJ's uit Engeland, maar verder was het weinig anders dan normaal. Dus ik dacht bij mezelf: als het een gewone clubavond is dan betaal je 5 piek en draait Ronald Molendijk heel de avond, maar als het een rave is dan staan er wat meer DJ's in de line-up, je kleedt de boel wat aan en dan is het opeens vier keer zo duur. Toen werd de koopman in mij wakker. Een oom van me werkte destijds bij Ahoy en een tante werkte daar in de catering, dus toen heb ik daar een balletje opgegooid en mocht ik een feest organiseren in Ahoy. Natuurlijk waren er tijdens dat eerste feest wel een aantal kinderziekten. Wat wel heel slecht geregeld was bij Ahoy waren de kassa's. Die stonden op een volkomen onlogische plek, namelijk twintig meter naast de ingang van Ahoy. Maar bezoekers van het feest liepen niet naar die kassa's, maar rechtstreeks door naar de ingang en de portiers vroegen gewoon zelf 25 gulden entree en dan kon je naar binnen, dus waarom zou je dan nog in de rij voor de kassa gaan staan? Ja, daar hebben we wel van geleerd. Maar we kwamen er op de avond zelf pas achter. Toen was al niet meer

te achterhalen hoeveel geld er achterover was gedrukt. Maar het feest was een succes en toen heb ik ook mijn baan als administratief medewerker opgezegd en ging ik fulltime feesten organiseren."

Raves op de Maasvlakte

"In 1991 organiseerde ik de Mystery House Party op de Maasvlakte. Je kreeg als organisator destijds heel makkelijk een vergunning. We stonden met het feest *in the middle of nowhere*, hadden één tent staan en onbekende DJ's. Op dat feest kwamen 500 bezoekers af. Toen dacht ik: dat kan groter. Een jaar later, in 1992, was de housescene zich al meer aan het vormen. Je kreeg stromingen als mellow en gabber. In juli 1992 hebben we toen Euro Rave georganiseerd en dat was zo een succes dat ik de maandag erop al de gemeente belde en vroeg of we daar op de Maasvlakte nog een keer wat mochten organiseren. Dat vond de gemeente geen probleem. Zo makkelijk ging het in die tijd. Ik hoefde alleen een drankvergunning te regelen en verder niets. Er waren toen ook vrije sluitingstijden in Rotterdam.

Bij ons feest Megarave in 1993 stonden de toegangswegen naar de Maasvlakte helemaal vol. Er kwamen 14.000 bezoekers op af. We kregen toestemming om op de Zuidwal dat feest te organiseren. Megarave werd gehouden in juli 1993 en was het eerste feest waar meer dan 50 artiesten optraden. Andere organisatoren namen me dat niet in dank af, want die vonden dat ik de markt aan het verpesten was met zo een enorme line-up. Vier of vijf DJ's was normaal op een feest. Maar ik had twee podia staan en wou dat iedereen die iets voorstelde in de house op dat moment op mijn feest kwam draaien of optreden. Heel de basis van de housescene stond daar te draaien. DJ's als Marcello, Dimitri, Paul Elstak, Ruffneck, Charly Lownoise & Mental Theo, Dano en Rob & MC Joe. Die stonden allemaal op Megarave '93 te draaien.

Rige merchandise

"de merchandising hadden we aanvankelijk uit handen gegeven, want ik wilde me primair op het organiseren van evenementen storten. Maar de mensen die de merchandising voor me deden belazerden de boel en toen

heb ik het in 1995 in eigen handen genomen. We hebben de oudste online shop, die bestaat nu dus al meer dan 30 jaar. De merchandising, zoals shirts en petjes, worden voornamelijk verkocht aan de leeftijdsgroep van 14 tot 25 jaar. We verkopen ook veel aan fans tussen de 35 en 55 jaar. Dat zijn de fans van het eerste uur en die blijven toch nog een bepaald gevoel voor de hardcore houden en kopen onze merchandise. We verkopen wereldwijd. Overal waar een hardcorescene is verkopen wij. We verkopen we in heel europa en er gaat zelfs ook merchandise naar Amerika en Japan."

Rotterdam Terror Corps

"Rotterdam Terror Corps (RTC) is ontstaan toen Patrick Moerland, DJ Rob en ik eens de koppen bij elkaar staken. Patrick Moerland maakte ons artwork, zoals flyers en logo's. Ik kon heel goed met Patrick opschieten en samen met DJ Rob spraken we in 1993 eens af. Rob kwam toen met het idee om eens iets te doen als groep of als act. Patrick en ik hadden daar wel leuke ideeën over. Ik had het organisatietalent en kon het allemaal regelen. Rob was het DJ-brein achter het geheel en die produceerde tracks. Patrick deed de vormgeving en produceerde ook. Ricky Peroti (MC Raw) zou onze MC worden. Zo gebeurde het ook. Alleen in heel korte tijd is Rob toen uit RTC gestapt, mede omdat hij niet altijd weg kon bij Parkzicht. Rob was erg druk met andere muzikale bezigheden. Patrick is toen verder gegaan samen met mij en Ricky. DJ Petrov is een vriend van Rob en heeft nog heel even bij RTC gezeten, maar hij is nooit een officieel lid van RTC geweest. In die onstuimige periode kwam ons eerste album Three Waisted Souls uit. Patrick produceerde dat album. Ik heb wel de marketing ervan gedaan, het RTC-logo en de naam vastgelegd. De naam Rotterdam Terror Corps hebben we aan een Duitse producer te danken. Ik deed zaken met Torsten Stenzel en die bracht muziek uit onder het alias Frankfurt Terror Corp. Ik zei toen tegen hem: "Dan ben ik de Rotterdam Terror Corp." Maar die afkorting van het Amerikaanse corporation vonden we te zakelijk klinken en dus is het uiteindelijk Rotterdam Terror Corps geworden. Patrick Moerland heeft daarop het logo ontworpen, dat een DJ met een koptelefoon symboliseert. Wij wilden het niet-commerciële hardere werk brengen, dat was ons verhaal.

De happy hardcore kwam als godsgeschenk op ons neergedaald, want wij waren de tegenhanger ervan en konden lekker tegen die happy hardcore aan schoppen. We maakten ook een track met de titel No Happy Shit. Niet dat we problemen hadden met die muziek, maar we vonden het gewoon leuk om er tegenaan te schoppen. Dat alles met een glimlach en een knipoog. Na verloop van tijd is Patrick Moerland eruit gestapt om zich te gaan storten op design en daar is hij nog altijd in werkzaam. Samen met Ricky (MC Raw) ben ik doorgegaan.

Hoe de strippende dames erbij zijn gekomen is wel een grappig verhaal. We hadden op een gegeven moment een evenement waar ze een live act wilden en wij vonden twee mannen op een podium wat kaal staan. Dus we verzonnen er wat bij. Een kennis van me had een stripbureau. We belden hem op en vertelden dat we een paar gekke meiden nodig hadden. Op die avond gingen die meiden zo los, dat we dachten: dat houden we erin!"

The Horror



In het jaar 1997 produceerden George Ruseler en Richard van Naamen de RTC-track The Horror. Het zou uitgroeien tot de best verkochte RTC-plaat tot nu toe. "De track is gemaakt met synths en andere apparatuur, die oorspronkelijk voor een andere remix bedoeld was. In een tijd dat de hardcore steeds sneller en gekker werd, dropten wij deze qua bpm

langzame track om aan te tonen dat hardcore ook werkt als het met wat minder bpm wordt geproduceerd. We testten The Horror uit door de track vanaf DAT in club Turn It Up in Elten te draaien. De track sloeg direct aan bij het publiek op de dansvloer." DJ Buzz Fuzz wou een remix maken van The Horror, destijds nog niet wetende dat het een track van RTC was. "Buzz Fuzz vroeg aan mij waar hij moest aankloppen om de track officieel te mogen remixen. Ik vertelde hem dat het een RTC-track

was. Uiteindelijk gaf ID&T, het platenlabel van Buzz Fuzz voor 1500 gulden toestemming voor een remix."

Padvinders

"We hebben in 1997 eens opgetreden voor duizenden uitzinnige padvinders in Roermond. Daar deden we op een padvindersbijeenkomst, een zogenaamde nawaka, een draaisetje in een enorme feesttent. Die kids mochten op die nawaka zelf kiezen wie ze als artiest wilden laten optreden en de keuze viel op RTC. Een live act met danseressen was geen goed idee, want er liepen daar ook kids van zes jaar rond, dus we hebben afgesproken met de organisatie dat we een DJ-set zouden doen. Wij kwamen daar in Limburg helemaal brak uit een bus gerold, omdat een cheap ass organisatie, bij een optreden daarvoor in het buitenland, geen vliegtickets voor ons had geregeld. Toen we daar bij de nawaka aankwamen was het meteen een enorm gekkenhuis. We werden onthaald als rocksterren. Tijdens het draaien ging het ook goed los, al die kids stonden te springen en te schreeuwen. MC Raw voelde zich daar voor het eerst Michael Jackson, haha. Na het optreden moesten we handtekeningen uitdelen en er stond een hele kluwen kids om ons heen. Er kwam later een cordon van beveiligers om ons heen staan, omdat het wat onveilig begon te worden met alle drukte en gedrang, maar wij vonden het allemaal wel grappig. Ons optreden duurde een uur, maar we deden er daarna anderhalf uur over om weer terug bij de auto te komen, haha."

God Is A Gabber



"Deze track produceerden we met Bass-D en King Matthew waar we een hele goed klik mee hadden en samen meerdere tracks maakten tot het jaar 2000. Op die single uit 1999 namen we de melodielijn van God Is A DJ van Faithless en vergabberden dat. Die plaat hebben we gemaakt, omdat Arcade in België zag dat we best wel populair waren en die wilden

exclusief wat compilaties, albums en singles tekenen. Daar zijn we mee akkoord gegaan en we hadden wat muziek ingeleverd bij Arcade, waaronder God Is A Gabber. De plaat van Faithless was in Nederland al uit, maar nog niet in België. Onze plaat kwam daar in de hitparade, maar we hadden geen clip. Een Belgische radiozender had van die pleinfesten waar allerlei artiesten optraden. Een registratie van dat optreden werd onze videoclip. Later in 1999 kwam God Is A DJ van Faithless uit in België en toen waren er serieus Belgen die dachten dat Faithless de melodielijn van ons had gestolen, haha. Dat vonden wij wel humor.

Hardcore Slam EP



"Op onze eerste RTC EP Hardcore Slam uit 1996 hadden we samples van Firestarter van The Prodigy gebruikt. In een interview met een Australisch danceblad noemde The Prodigy ons in een vraag over sampling en zeiden ze dat we wel de moeite hadden kunnen nemen om een filtertje over de sample heen te zetten. Daar hadden ze wel gelijk in, want wij hadden het geluid gewoon één op één gejat. Maar het boeide The Prodigy verder niet hoor, want ze sampelden zelf ook volop."

Hardcore

"Wij gaven de gabber credibility. Voor het duistere werk moest je bij ons zijn, ook met de draaisets. Dan baalden de danseressen van clubs omdat ze wisten dat we gewoon richting de 200 beats per minute gingen. Destijds draaiden we geen Rainbow In The Sky. Nu draaien we dat wel, in de refix van Paul Elstak, maar toen deden we dat absoluut niet. Het paste gewoon niet bij ons imago als hardste van Rotterdam."

Persoonlijk vind ik alles hardcore wat boven de 120 bpm is, rauwer en ruwer is dan het gangbare materiaal en waar een kick in zit. Dat is voor mij de definitie van hardcore. Begin jaren '90 begon het met de plaat We Have Arrived van Mescaline United. Toen ik die plaat voor het eerst

hoorde viel ik van mijn stoel. Dat had ik ook bij Amsterdam Waar Lech Dat Dan? van de Euromasters. Die plaat ging continu op repeat, dat was zo geweldig. Weet je, als hardcore je op het verkeerde been zet, als het iets met je doet, dan is het goede muziek. Hardcore schudt je wakker. Er is geen enkele andere vorm van muziek die je zo lang energie kan geven als hardcore. En dan heb ik het niet over drugs of een pillenmolen, maar de muziek houdt je bezig en blijft je boeien. Een hele nacht lang. Bij een rockconcert gaan bezoekers na anderhalf uur allemaal alweer richting uitgang, omdat het concert dan afgelopen is. Bij een hardcorefeest begint het dan pas.

In de house en EDM van nu zitten allerlei elementen van de hardcore, dat hoor je terug in de sound. Dat is ook logisch want iedereen die nu wat voorstelt als DJ of producer heeft zijn roots in de hardcore. Michel de hey (als Pelgrim) en Jeroen Verheij (als Stomach Basher) hebben platen uitgebracht op Rotterdam Records. Speedy J heeft hardcoreplaten gemaakt en ook Tiësto is zijn carrière begonnen met het maken van hardcore. Het zit in het DNA van de muziek en iedereen heeft er wel iets mee."

De platenlabels van Rige



"Paul Elstak heeft bij ons zijn eigen label Offensive Records en puur om administratieve redenen zijn de albums van Paul op het label Megarave uitgebracht. Paul is met Offensive begonnen in 2001, nadat zijn contract bij Mid-Town afliep. Met Offensive kreeg hij volledig carte blanche. De allereerste plaat die uitkwam op Offensive was Rage

en dat was zo'n klapper! Het was een compleet nieuw platenlabel, waarvan je altijd maar moet afwachten hoe het gaat lopen en Paul had destijds ook veel gedonder, vanwege zijn happy hardcore-periode. Maar hij kwam daar ineens met Rage, waardoor iedereen in de hardcorewereld

ineens wakker werd geschud. Gevolg was dat de plaat een paar keer moest worden bijgeperst. Daar ben ik echt trots op.

Ben ook trots op hoe we darkcorelabel DNA Tracks in de markt hebben gezet. Door de mainstream hardcore was er een soort eenheidsworst ontstaan, waarbij tracks allemaal op dezelfde manier in elkaar werden gezet. Met DNA deden wij iets compleet anders, namelijk de duistere kant van de hardcore opzoeken en zonder spelregels. Zo kon je ineens hele aparte breakbeats midden in een track krijgen. Nu is dat normaal, maar wij deden dat al sinds 2001. Langzaamaan hebben wij met DNA toch ons stempel kunnen drukken in de hardcorewereld. Dutch Gabber Network Records is een springplank voor jong talent dat zich op dat label verder kon ontwikkelen en we brachten er ook tracks op uit van jongens die net dat zetje nodig hadden om door te gaan met produceren. de harde hardcore en de commerciële mainstream hardcore.

Wat ik ook geweldig vind, is we een producer als RoughSketch hadden op Megarave. Dat is een Japanse producer, die gewoon zijn eigen ding doet en hele aparte hardcore maakt variërend van 150 tot 300 bpm. Hij heeft een klassieke opleiding gehad, leeft van zijn muziek en maakt ook muziek voor games. RoughSketch heeft daar in Japan een volledig eigen sound ontwikkeld door heel veel naar hardcoretracks te luisteren. Hij was een klant van onze Rige shop en stuurde ooit een demo op. Toen we die beluisterden was het meteen duidelijk dat zijn muziek uit zouden gaan brengen, zo goed was het."

Energiehal

"De Energiehal was de plek waar gabber volledig gabber kon zijn, waar nergens naar gekeken werd en niet moeilijk werd gedaan. Mensen kwamen daar om volledig uit hun dak te gaan en de hal leende zich daar perfect voor. De Energiehal stond *in the middle of nowhere*, in de Blijdorpse polder. Je kon er ramhard gaan met het geluidsvolume. De gemeente vond het best dat er feesten werden gehouden. Zeker op de oudejaarsnachten scheelde het zo dertig man politie-inzet in de buurt, want iedereen zat toch daar. Heel veel hardcorefans konden daar

luisteren naar het beste dat de Energiehal te bieden had. Iedereen die wat betekende in de hardcore stond daar wel op het podium.



Energiehal (archieffoto)

In december 1998 hebben we in de Energiehal officieel het laatste feest gegeven met een nachtvergunning. Dat was Megarave op oudejaarsnacht 1998. We hadden een deal met de gemeente, die eruit bestond dat zolang de energiehal er stond, vroegen wij meteen in de eerste week van januari een vergunning aan voor het feest aan het eind van dat jaar. Ieder jaar vanaf 1996 hebben we dat zo volgehouden en telkens kregen we de vergunning. Maar de gemeente zei er elke keer wel bij dat de Energiehal toch echt gesloopt ging worden. Dat ging zo drie jaar achter elkaar, maar telkens stond de hal er nog en konden we weer een Megarave organiseren. In januari 1999 vroegen we weer een vergunning aan voor de Millennium Rave. De hal stond er namelijk nog altijd. We hoorden maar niets over onze vergunningsaanvraag en begin augustus 1999 stuurde onze advocaat een brief naar de gemeente met het verzoek om de vergunning af te geven, die we zeven maanden daarvoor al hadden aangevraagd. Op die brief kregen geen antwoord meer. Een paar weken later werd ik opgebeld door een vriend van me, die me vertelde dat de

hal werd gesloopt! Dus wij als een speer naar de Energiehal toe gereden, daar zagen we allemaal mensen lopen met de grote letters die op de hal stonden. Er kwamen nog mensen vragen of ik ook een letter wou hebben, maar ik wilde niks hebben van de hal, want ik vond het gewoon een hele heftige gebeurtenis. Die hal had namelijk helemaal niet gesloopt hoeven worden. Dat was puur politiek. Er stonden mensen te huilen bij de sloop van de Energiehal en een dag later kwamen er een man of 70 bij elkaar om met keiharde muziek en gekleed in aussies nog even te dansen. We hebben zelf ook nog anderhalf uur daar rondgezwalkt en herinneringen op staan halen over de hal. Dat was best wel heftig en voor ons brak er in 1999 een moeilijke periode aan, omdat we acht jaar lang heel veel feesten hadden georganiseerd in de Energiehal. En toen moesten we op zoek naar nieuwe locaties. Dat was erg lastig, want de Energiehal was uniek in zijn soort."

Next level

"We zijn met Rige nu meer dan dertig jaar actief in de hardcore. We willen een constante kwaliteit bieden met de muziek die we uitbrengen. De fans weten wat ze krijgen bij ons en dat willen we zo houden. Na twintig jaar is de house groter als ooit, terwijl de overheidsinstanties ooit dachten dat het binnen twee jaar met de house afgelopen zou zijn. Men dacht dat het nooit meer zo groot zou worden als het was in 1991. De ambtenarij dacht dat het een rage, een hype was. Maar het is dan wel een erg lange hype geworden, haha. Gabber is toch maar mooi het enige stukje Nederlandse cultuur dat we zelf hebben verzonnen. Iedereen kent het stereotype wel: een aussie, een hardcore t-shirt, kettingkje, scooter, Nike Air Max, knallen knallen knallen met een boombox en op Lloret met een grote vlag rondlopen. Vraag me niet waar het allemaal vandaan komt, al was een aussie natuurlijk prettig om in te *hakken*. Met een kale kop had je niet zo een last van de hitte en je haar werd niet nat van het zweet. Daarom droegen alle hardcoremeiden hun haar ook in een staartje. We hebben het helemaal zelf verzonnen hier in Nederland. De hardcore komt niet uit Rotterdam, maar we hebben het hier in de havenstad wel groot gemaakt en naar *the next level* gebracht."



George Ruseler heeft het zwaar naar zijn zin in DemiSec (foto: archief Gijs Fieret)



Rotterdam Terror Corps (archieffoto)

Hans Tieleman

(Mid-Town Records)



Hans Tieleman aan de voet van Erasmusbrug (foto: Turon Photo)

Oprichting Mid-Town Records

In 1987 startten Hans Tieleman en René Bakker met platenzaak Mid-Town Records. Hans vertelt over de aanloop naar de opening van de platenzaak. “Voor Mid-Town had ik een illegale radiozender, dat was Free Radio Rotterdam. Als je het over hardcore hebt dan hebben veel mensen het toch al snel over Mid-Town. Basic Beat en Hotsound hebben ook wel zijdelings wat aan hardcore gedaan, maar Mid-Town was de grote speler. Dankzij Erik van Vliet (Hotsound) is Mid-Town ontstaan. Ik heb Free Radio Rotterdam zeven jaar gehad. We zonden 24 uur per dag uit voor Groot Rotterdam. Met Coen en Rob van Radio Stad Den Haag, die ook de Rave the City-feesten organiseerden, wisselden we vaak reclames uit. Als hij de Konmar had, dan had ik weer de Bijenkorf of de Mc Donalds en dat wisselden we dan uit. Vanuit de illegale radiozender deed ik ook veel draaien in discotheken. Je had de Bluetiek Inn in Rotterdam, daar heb ik ook met René Bakker en Roel Azaro gewerkt. Ik draaide ook in VIPS,